

UOHSX00E7E3G

PŘEDSEDA ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Spisová značka: ÚOHS-R0202/2020/VZ

Číslo jednací: ÚOHS-39587/2020/321/TMi

Brno 09. 12. 2020

V řízení o rozkladu ze dne 11. 11. 2020 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne žadatelem –

- **Společnost GEMA ART + Gardenline – NM Příroda a Evoluce**, kterou tvoří GEMA ART GROUP a.s., IČO 26437741, se sídlem Haštalská 760/27, 110 00 Praha 1 a Gardenline s.r.o., IČO 27263827, se sídlem Šeříková 405/13, 412 01 Litoměřice, ve správním řízení zastoupena JUDr. Mariannou Svobodovou, advokátkou, ev. č. ČAK 09968, se sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha,

podanému proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp.zn. ÚOHS-V0157/2020/VZ č. j. ÚOHS-34126/2020/510/MKo ze dne 26. 10. 2020, vydanému ve správním řízení zahájeném dne 16. 9. 2020 na žádost žadatele ve věci vrácení kauce složené v souvislosti s návrhem citovaného žadatele ze dne 27. 3. 2020 ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0139/2020/VZ ve věci přezkoumání úkonů zadavatele –

- **Národní muzeum**, IČO 00023272, se sídlem Václavské náměstí 1700/68, 115 79 Praha 1, učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Realizace stálé přírodovědecké expozice s tématem „Příroda“ a „Evoluce“ v Historické budově Národního muzea**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 8. 2019 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 8. 2019 pod ev. č. zakázky Z2019-029303, ve znění opravy ze dne 16. 9. 2019 a v Úředním

věstníku Evropské unie uveřejněno dne 26. 8. 2019 pod ev. č. 2019/S 163-400055, ve znění opravy ze dne 16. 9. 2019,

jsem podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 téhož zákona, rozhodl takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže sp. zn. ÚOHS-V0157/2020/VZ č. j. ÚOHS-34126/2020/510/MKo ze dne 26. 10. 2020

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

ODŮVODNĚNÍ

I. Správní řízení vedené Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jako „**Úřad**“) jako orgán příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon**“¹), k doзору nad dodržováním pravidel stanovených tímto zákonem a zadávacími podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šesté zákona, obdržel dne 16. 9. 2020 žádost (dále jako „**žádost**“) žadatele – Společnost GEMA ART + Gardenline – NM Příroda a Evoluce, kterou tvoří GEMA ART GROUP a.s., IČO 26437741, se sídlem Haštalská 760/27, 110 00 Praha 1 a Gardenline s.r.o., IČO 27263827, se sídlem Šeříková 405/13, 412 01 Litoměřice, ve správním řízení zastoupena JUDr. Mariannou Svobodovou, advokátkou, ev. č. ČAK 09968, se sídlem Václavská 316/12, 120 00 Praha, zastoupení ověřeno na základě plné moci ze dne 9. 11. 2020 (dále jako „**žadatel**“) – z téhož dne na vrácení kauce složené v souvislosti s návrhem citovaného žadatele ze dne 27. 3. 2020 ve správním řízení vedeném pod sp. zn. ÚOHS-S0139/2020/VZ (dále jako „**návrh**“) ve věci přezkoumání úkonů zadavatele – Národní muzeum, IČO 00023272, se sídlem Václavské náměstí 1700/68, 115 79 Praha 1 (dále jako „**zadavatel**“) – učiněných při zadávání veřejné zakázky „**Realizace stálé přírodovědecké expozice s tématem „Příroda“ a „Evoluce“ v Historické budově Národního muzea**“ v otevřeném řízení, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 21. 8. 2019 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 26. 8. 2019 pod ev. č. zakázky Z2019-029303, ve znění opravy ze dne 16. 9. 2019 a v Úředním věstníku Evropské unie uveřejněno dne 26. 8. 2019

¹ Pozn.: Pokud je v rozhodnutí uveden odkaz na zákon, jedná se vždy o znění účinné ke dni zahájení šetřeného zadávacího řízení ve smyslu § 56 odst. 1 zákona v návaznosti na § 273 zákona.

pod ev. č. 2019/S 163-400055, ve znění opravy ze dne 16. 9. 2019 (dále jako „**veřejná zakázka**“).

2. Dle § 44 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**správní řád**“), došlo dne 16. 9. 2020, kdy Úřad obdržel žádost žadatele, k zahájení správního řízení ve věci vrácení kauce.

II. Napadené rozhodnutí

3. Dne 26. 10. 2020 vydal Úřad rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-V0157/2020/VZ č. j. ÚOHS-34126/2020/510/MKO (dále jako „**napadené rozhodnutí**“), kterým rozhodl tak, že se žádosti navrhovatele nevyhovuje.
4. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Úřad uvedl, že část návrhu žadatele meritorně posoudil a neshledal důvody k uložení nápravného opatření, protože jej jako nedůvodný zamítl, a tudíž byla naplněna podmínka dle § 255 odst. 3 písm. a) zákona, což znamená, že se kauce žadatele stala příjmem státního rozpočtu. Na výše uvedeném závěru podle Úřadu nic nemění skutečnost, že v další části návrhu Úřad správní řízení zastavil podle § 257 písm. e) zákona pro nedoručení návrhu ve lhůtě podle § 251 odst. 2 zákona. V této souvislosti měl totiž Úřad za to, že při výkladu § 255 odst. 6 zákona žadatelem by stačilo k jakémukoliv návrhu připojit část, jež nebyla podána ve lhůtě podle § 251 odst. 2 zákona, čímž by se takový navrhovatel vyhnul riziku propadnutí kauce. Úřad též uvedl, že ačkoliv to není rozhodné pro posouzení věci, nelze souhlasit s tvrzením žadatele, že část návrhu, ve které Úřad správní řízení zastavil, byla stěžejní či klíčovou částí návrhu, když návrh kromě této námitky obsahoval dalších šest námitek, o nichž Úřad meritorně rozhodl.

III. Rozklad žadatele

5. Dne 11. 11. 2020 obdržel Úřad proti napadenému rozhodnutí rozklad žadatele z téhož dne. Ze správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo žadateli doručeno dne 27. 10. 2020. Rozklad tak byl podán v zákonné lhůtě.

Námítky rozkladu

6. Žadatel v rozkladu uvádí, že Úřad založil napadené rozhodnutí na nesprávném výkladu § 255 odst. 3 a 6 zákona. Ustanovení § 255 odst. 3 zákona podle něj obsahuje taxativní výčet případů, v nichž může dojít k připadnutí uhrazené kauce státu, přičemž nelze připustit Úřadem použitý extenzivní výklad tohoto ustanovení, neboť připadnutím kauce státu dochází k zásahu do majetkové sféry žadatele a do ústavně zakotveného práva na vlastnictví.
7. Úřad dle žadatele správně odkazuje na § 255 odst. 6 zákona, dle kterého pokud Úřad rozhodne jiným způsobem, než je uvedeno v odstavci 3, nebo zastaví řízení z jiného důvodu než podle odstavce 3, vrátí kauci nebo její část navrhovateli do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Žadatel k tomu namítá, že Úřad zamítl podle § 265 písm. a) zákona jen část návrhu žadatele, nikoliv celý návrh, když ve stěžejní části návrhu Úřad řízení zastavil podle § 257 písm. e) zákona, tedy z jiného důvodu než podle § 255 odst. 3 zákona, z čehož plyne, že jsou jednoznačně naplněny důvody pro vrácení kauce žadateli.
8. Žadatel dále namítá, že jeho argumentace byla v části, v níž bylo řízení Úřadem nesprávně zastaveno, zcela stěžejní. Argumentaci Úřadu počtem dalších námitek žadatele považuje

za zjednodušenou, jelikož je běžnou praxí napadat spolu s primárním pochybením zadavatele v zadávacím řízení též další pochybení zadavatele, která jsou zpravidla menšího rozsahu. Vzhledem k významu dotčené části návrhu ve vztahu ke konkrétnímu řízení a jeho výsledku je dle žadatele zřejmé, že se jedná o podstatnou část návrhu, která je pro žadatele stěžejní.

9. K argumentaci Úřadu ohledně účelového připojení části návrhu, jež není podána ve lhůtě, žadatel uvádí, že takový argument nenachází žádnou oporu v právních předpisech a nemůže bez opory v konkrétním ustanovení zákona sloužit k rozšiřování případů, ve kterých dojde k připadnutí uhrazené kauce státu. Mimo to, ze strany žadatele nepochybně nebyla jeho argumentace připojena k návrhu účelově, když se jedná o zásadní argumentaci, která tvoří jádro celého návrhu.
10. Žadatel uvádí, že posouzení otázky významu argumentace žadatele a Úřadem tvrzeného účelového připojení části argumentace obecně nemá vliv na závěr ohledně vrácení kauce žadateli, poněvadž zákon upravuje taxativní výčet případů, v nichž uhrazená kauce připadá státu, a pouze v těchto zákonem vymezených případech tak může kauce státu připadnout.
11. Nad rámec uvedeného žadatel doplňuje, že výklad Úřadu by neumožnil vrácení kauce ani v případech zjevně důvodných návrhů, u nichž však Úřad část návrhu zamítne podle § 265 písm. a) zákona, jelikož i v takovém případě by se jednalo o situaci, kdy Úřad část návrhu zamítne podle § 265 písm. a) zákona, a proto by dle Úřadu byly dány důvody pro připadnutí kauce státu. Takovému právnímu názoru Úřadu dle žadatele nelze přisvědčit

Závěr rozkladu

12. Žadatel z výše uvedených důvodů navrhuje, aby předseda Úřadu rozhodl, že se napadené rozhodnutí mění tak, že žádosti žadatele o vrácení kauce se vyhovuje a že kauce bude vrácena na bankovní účet druhého společníka žadatele, z něhož byla kauce uhrazena, případně aby předseda Úřadu rozhodl tak, že se napadené rozhodnutí ruší a žadateli se vrací kauce na bankovní účet, z něhož byla kauce uhrazena.

IV. Řízení o rozkladu

13. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 správního řádu předal spis se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

14. Po projednání rozkladu a veškerého spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu, a po posouzení věci ve všech jejích vzájemných souvislostech jsem podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost napadeného rozhodnutí, tu však toliko v rozsahu námitek uplatněných v rozkladu přičemž jsem s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise dospěl k následujícímu závěru.
15. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl tak, jak je v něm uvedeno, rozhodl správně a v souladu se zákonem. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí budou v podrobnostech rozvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení napadeného rozhodnutí a zamítnutí podaného rozkladu.

V. K námitkám rozkladu

16. Dle § 255 odst. 3 zákona kauce připadne státu, jestliže Úřad a) pravomocným rozhodnutím návrh zamítne podle § 265 písm. a) zákona, nebo b) pravomocným rozhodnutím rozhodne o zastavení řízení, pokud vzal navrhovatel návrh zpět poté, co bylo v témže správním řízení nepravomocně rozhodnuto o zamítnutí návrhu podle § 265 písm. a) zákona.
17. Dle § 255 odst. 6 zákona pokud Úřad rozhodne jiným způsobem, než je uvedeno v § 255 odst. 3 zákona, nebo zastaví řízení z jiného důvodu než podle § 255 odst. 3 zákona, vrátí kauci nebo její část navrhovateli do 1 měsíce ode dne nabytí právní moci rozhodnutí.
18. Ze zákonného vymezení kauce lze vypožorovat smysl a účel tohoto institutu. Komentářová literatura se k němu vyjadřuje takto: *„Základním účelem institutu kauce je zabránit či minimalizovat podávání účelových a šikanózních návrhů na přezkoumání úkonů zadavatele, jejichž cílem je pouhé blokování dalšího průběhu či dokončení zadávacího (koncesního) řízení. Institut kauce tak významnou měrou přispívá k právní jistotě účastníků řízení. Z tohoto důvodu je doklad o složení kauce podstatnou náležitostí návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 251 odst. 1. Kromě toho kauce slouží i jako částečná úhrada za úkony, které ÚOHS v rámci přezkumného řízení činí. [...] S ohledem na preventivní funkci kauce, je v případě, že podaný návrh na přezkoumání úkonů zadavatele je shledán ÚOHS neodůvodněným, kauce příjmem státního rozpočtu. [...] Ze shora uvedeného vyplývá, že pokud navrhovatel v první instanci není se svým návrhem úspěšný, musí, aby zabránil ztrátě kauce, podat rozklad a v rámci druhostupňového přezkumu být úspěšný; kauce se navrhovateli vrátí také v případě, pokud předseda ÚOHS řízení zastaví bez věcného přezkumu (z některého z důvodů stanovených v § 257, například v důsledku uzavření smlouvy na plnění veřejné zakázky), když současně s tímto zruší prvoinstanční rozhodnutí ÚOHS.“²* Smyslem institutu kauce je tedy vnést do řízení určité riziko pro navrhovatele, které má zamezit podávání nedůvodných návrhů k Úřadu, a to z jedné z důvodu, aby Úřad nebyl zahlcen a měl kapacitu rozhodovat o důvodných návrzích, ale také z důvodu minimalizace průtahů v zadávacím řízení, kdy např. nelze uzavřít smlouvu z důvodu vydaného předběžného opatření. V případě nedůvodného návrhu pak kauce působí jako částečná úhrada nákladů, které Úřadu při vyřizování návrhu vznikly.
19. K obdobnému závěru došel též Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Af 17/2016-183 ze dne 29. 8. 2017, v němž ke smyslu kauce uvedl: *„Smyslem kauce je zamezit nedůvodným či šikanózním návrhům na přezkoumání úkonů zadavatele a omezit množství nápadů žalovaného na významné případy. Kauce přitom představuje platební povinnost vytvářející přiměřené procesní riziko úspěšnosti návrhu.“* Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku č. j. 5 As 247/2016-66 ze dne 31. 1. 2018 uvedl: *„Uvedené je v souladu rovněž se smyslem a účelem kauce, která je druhem peněžité záruky zabezpečující skutečnost, že návrh na zahájení řízení nebude podáván bezdůvodně za účelem prodloužení zadávacího řízení, jehož je přezkumné řízení součástí, a právní nejistoty účastníků zadávacího řízení.“* Ačkoliv se oba zmíněné rozsudky kaucí zabývají z pohledu předchozí právní úpravy, zcela jistě jsou

² David DVOŘÁK, Tomáš MACHUREK, Petr NOVOTNÝ, Milan ŠEBESTA a kolektiv. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Komentář*. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2017. Komentář k § 255, s. 1207-1209, nebo i důvodová zpráva k § 255 zákona.

citované závěry aplikovatelné též na současný případ, jelikož institut kauce z hlediska jejího smyslu nedoznal oproti předchozí právní úpravě zásadních změn.

20. Lze tedy shrnout, že složená kauce případně státu v případě, že je navrhovatel se svým návrhem k Úřadu neúspěšný. Ve zkoumaném případě rozhodl Úřad rozhodnutím sp. zn. ÚOHS-S0139/2020/VZ č. j. ÚOHS-16392/2020/512/JHé ze dne 3. 6. 2020 (dále jako „**rozhodnutí o návrhu**“) tak, že správní řízení v části návrhu týkající se údajného porušení zákona zadavatelem, když nevyločil vybraného dodavatele z účasti v zadávacím řízení, nýbrž rozhodl o zrušení rozhodnutí o výběru dodavatele, zastavil podle § 257 písm. e) zákona, neboť tato část návrhu nebyla Úřadu a zadavateli doručena ve lhůtě podle § 251 odst. 2 zákona. Ve zbytku Úřad návrh zamítl podle § 265 písm. a) zákona, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření. Následný rozklad žadatele proti rozhodnutí o návrhu předseda Úřadu rozhodnutím sp. zn. ÚOHS-R0127/2020/VZ č. j. ÚOHS-27928/2020/323/VVá ze dne 8. 9. 2020 zamítl a rozhodnutí o návrhu potvrdil. Vzhledem k tomu, že žadatel se svým návrhem domáhal toho, aby „*Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zrušil výše uvedené úkony Zadavatele v Zadávacím řízení a zároveň zakázal Zadavateli až do pravomocného skončení řízení uzavřít v Zadávacím řízení smlouvu ve smyslu § 263 odst. 8 zákona. Zadavatel by následně měl vyloučit Vybraného dodavatele dle § 48 odst. 8 ve spojení s § 46 odst. 2 písm. a) a c) zákona.*“, je zřejmé, že žadatel se svým návrhem úspěšný nebyl, když Úřad pravomocným rozhodnutím jeho návrhu nevyhověl. V daném případě bylo tedy připadnutí kauce do státního rozpočtu zákonem předvídaným a se smyslem zákona plně souladným důsledkem.
21. Nelze se přiklonit k výkladu institutu kauce, který v rozkladu uvádí žadatel, a to zejména z důvodu, který Úřad nastínil již v napadeném rozhodnutí. Pokud by Úřad měl vykládat důvody pro připadnutí kauce státu tak, jak to činí žadatel, znamenalo by to v praxi, že každému navrhovateli by pro zajištění vrácení kauce v každém případě stačilo k návrhu připojit část, o které nemůže Úřad meritorně rozhodnout a musí o ní správní řízení zastavit, např. dle § 257 písm. e) zákona či § 257 písm. h) zákona. Pokud by se tak stalo, ztratil by institut kauce (riziko navrhovatele ve správním řízení), který má odrazovat od podávání nedůvodných návrhů, svůj původní smysl.
22. Nelze souhlasit s námitkou žadatele, podle které by naopak výklad provedený Úřadem vedl k tomu, že kauce případně státu i v případech zjevně důvodných návrhů, u nichž však Úřad část návrhu zamítne podle § 265 písm. a) zákona. Takováto situace totiž nemůže nastat. Pokud Úřad shledá návrh jako celek nedůvodným, rozhodne o zamítnutí takového návrhu podle § 265 písm. a) zákona. V opačném případě Úřad uloží nápravné opatření. Z textu zákona [srov. § 263 a 265 písm. a)] je patrné, že nelze uložit nápravné opatření a současně zamítnout návrh jako nedůvodný. Pokud navrhovatel například namítá dvě různá pochybení zadavatele, přičemž žádá zrušení vadného úkonu či celého zadávacího řízení, pak pokud Úřad shledá alespoň jednu námitku oprávněnou, rozhodne o uložení nápravného opatření (za splnění dalších podmínek), čímž věcně vyhoví návrhu. Argumentaci žadatele tak nelze přisvědčit, poněvadž vždy je to právě meritorní posouzení návrhu, které rozhoduje o úspěšnosti, či neúspěšnosti navrhovatele, přičemž na tuto úspěšnost nemá vliv procesní rozhodnutí o zastavení správního řízení o části návrhu, o které nelze meritorně rozhodnout. Postup, který v rozkladu navrhuje žadatel, by se uplatnil pouze v případě, že by jednalo o dvě samostatná správní řízení o návrzích a navrhovatel by za každý návrh složil kauci. V takovém

případě by bylo na místě vrátit žadateli kauci za ten návrh, o kterém by vůbec nebylo meritorně rozhodnuto.

23. Z výše uvedeného vyplývá, že i v případě, že je navrhovatel úspěšný jen částečně, je jeho návrh posouzen jako oprávněný a jím složená kauce tak nepřipadne státu. To však není případ žadatele, jehož návrh byl v meritorně posuzované části shledán nedůvodným a jako takový byl Úřadem zamítnut. Jak je uvedeno výše, procesní rozhodnutí o zastavení správního řízení o části návrhu, o které Úřad nemohl meritorně rozhodnout, a to zde navíc z důvodu procesního pochybení na straně žadatele, nemůže zvrátit neúspěšnost žadatele. Úřad proto v napadeném rozhodnutí správně zamítl žádost žadatele o navrácení složené kauce. Mimo to je třeba doplnit, že zákon nedává Úřadu možnost vrátit navrhovateli část kauce mimo případ uvedený v § 255 odst. 4 zákona, poněvadž by nebylo možné objektivně určit, v jakém rozsahu nebylo o návrhu meritorně rozhodováno a jakou část kauce by tedy měl Úřad navrhovateli vracet. Jednalo by se vždy o arbitrární určení, čímž by značně utrpěla zejména předvídatelnost rozhodování Úřadu.
24. K námitce žadatele, že jeho argumentace byla v části návrhu, v níž bylo správní řízení Úřadem zastaveno, zcela stěžejní, je třeba znovu odkázat na výše prezentovaný závěr, podle něž procesní rozhodnutí o zastavení správního řízení o části návrhu nijak neovlivňuje úspěšnost podaného návrhu, neboť ta se odvíjí výhradně od meritorního rozhodnutí Úřadu. Nadto je třeba souhlasit se závěry Úřadu uvedenými v bodech 13-15 napadeného rozhodnutí. Návrh žadatele obsahoval celkem sedm námitek, přičemž se nejednalo o námitky vzájemně se podmiňující. Zastavení řízení v rozsahu jedné z těchto námitek tak nijak neovlivnilo věcné posouzení ostatních námitek. Proto nelze jednu z námitek označit za stěžejní, když jednotlivé námitky působily vedle sebe a byly tak samostatnými důvody pro žadatelem požadovaný výsledek správního řízení (zrušení vadných úkonů zadavatele a následné vyloučení vybraného dodavatele ze zadávacího řízení). Též je nutné zdůraznit, že je to navrhovatel, nikoliv Úřad, kdo rozhoduje o tom, co bude předmětem správního řízení, tedy určuje rozsah návrhu. Úřad pouze posoudí splnění procesních podmínek k vedení správního řízení o návrhu a v případě, že v části návrhu procesní podmínky splněny nejsou, rozhodne věcně pouze o té části, ve které splněny jsou, To, o jak velké části návrhu Úřad věcně rozhodne, je tak určeno navrhovatelem a jeho předchozím postupem ve vztahu k procesním požadavkům zákona.
25. Nad rámec uvedeného je však nutné podotknout, že posouzení otázky významu námitek, v rozsahu které bylo správní řízení zastaveno, ve vztahu k ostatním námitkám žadatele nemá vliv na závěr ohledně vrácení kauce žadateli, jak v rozkladu uvedl i sám žadatel, a tudíž by bylo neúčelné se touto otázkou více zabývat.

VI. Závěr

26. Po zvážení všech aspektů dané věci a po zohlednění účastníky řízení uvedených skutečností a důkazů, na základě zjištění, že Úřad postupoval v případě napadeného rozhodnutí v souladu se zákonem a správním řádem, jsem dospěl k závěru, že nenastaly podmínky pro zrušení nebo změnu napadeného rozhodnutí.
27. Lze shrnout, že vzhledem ke smyslu a účelu institutu kauce je třeba ustanovení § 255 odst. 3 zákona vykládat tak, že složená kauce připadne státu i v případě, kdy Úřad kromě zamítnutí

návrhu podle § 265 písm. a) zákona současně část správního řízení zastaví z důvodu procesní překážky bránící meritornímu posouzení. Proto Úřad rozhodl správně, když zamítl žádost o navrácení kauce žadateli, který byl se svým návrhem neúspěšný.

28. Vzhledem k výše uvedenému, když jsem neshledal důvody, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí změnit nebo zrušit, rozhodl jsem tak, jak je ve výroku uvedeno.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

JUDr. Marianna Svobodová, Václavská 316/12, 120 00 Praha

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy